

ren holdt de tunge mørklægningstæpper til side for en herre og en pelsklædt dame, trængte der et øjeblik en stribe lys ud til dem, og de hørte musik.

Michelsen talte atter med sin langsomme stemme, hvori man hørte resterne af bred og tung landlig dialekt.

– Det er mærkeligt, der er overhovedet ingen alvor i folk endnu. Hvornår mon den går op for dem?

Poul svarede ikke noget. Han var selv kommet meget på den restaurant før krigen. Han havde også været der meget med Alice. Han havde set et glimt af foyer'en, da tæppet blev trukket til side. Han kunne godt selv tænke sig at sidde derinde nu i stedet for at gå hjem med Michelsen.

Alice og Jørgen var også kommet nogle gange på den restaurant. Da Poul og Michelsen passerede, sad der fire unge mennesker ved bar'en. Den ene af pigerne fortalte de andre noget, sagte og diskret, for at ingen andre skulle høre det. – Han skal have været her i lang tid, sagde hun. Det var Pyller, der fortalte det. Hun kender en god veninde til Alices mor.

– Poul Andersen! sagde den anden pige med øjnene spærret vidt op af interesse.

– Med faldskærm? spurgte den ene af de unge mænd. Han tog det mere overlegent, som var det ikke noget særligt.

– Og Alice ser ham? spurgte den anden unge pige igen.

Tidligere den dag havde en mand stået i et kontor i tyskernes hovedkvarter. Han havde stået foran et skrivebord, hvor der sad en civil tysker med et kartotek kort foran sig.

– Engelsk agent? sagde tyskeren. Hvor? ... Ved De det? Ja? ... De ved det ikke? Nej?

– Jeg ved navnet på en dame, som har fortalt om det, sagde manden med tvær københavnsk accent. Jeg ved også hendes adresse. Gudrun Carlsen, Bredgade 45. Jeg ved også hendes telefonnummer.

Og tyskerne havde givet sig til at skrive oplysningerne ned på kartotek kortet.

Allerede næste formiddag, da byens indbyggere vågnede og gav sig til at telefonere til hinanden med mere eller mindre vigtige samtaler, blev der tilføjet nye oplysninger på kartotek kortet. Den civilklædte tysker sad ved skrivebordet, og han nedskrev Poul's navn og Alices navn og Alices telefonnummer, og han trykkede på en knap på skrivebordet, og til en soldat, der kom ind og smækkede hælene sammen og svingede den ene arm til vejrs, rakte han en seddel med besked om at sætte aflytningsvagt ved Alices telefonnummer i stedet for ved nummeret, som han tidligere havde noteret ned. Og soldaten smækkede hælene sammen, svingede armen i vejret og forsvandt.

På det tidspunkt gik Poul rundt i Michelsens lejlighed og klædte sig på. Det var gråvejrs, og lyset faldt sparsomt ind ad vinduet, med de udgåede potteplanter og de lasede, hvide gardiner, som nogle gange havde været benyttet til at tørre sovsede pibespidses af i. På gulvet stod et par udslåede felt-senge, og det krøllede sengetøj lå i dem endnu. På et groft bord var der papirer, bøger, nogle flasker og glas og fyldte askebægre. På en lille grønblomstret og slidt plydssofa var der slængt et par maskinpistoler, mindre pistoler og æsker med ammunition. Michelsen kom ind fra køkkenet med en kaffekop i den ene hånd og et stykke rugbrød i den anden. Hans mønstrede pullover hang ud fra kroppen, og der var stopninger på albuerne. Med hånden pudsede han en plet på bordet fri for akse, før han lagde brødet fra sig.

– Hvad tid gik Harald? spurgte han.

– Han var gået, da jeg vågnede, svarede Poul.

Over kaffekoppen kastede Michelsen et misbilligende blik på den ene af felt sengene.

– Jeg kan nu ikke forstå, hvorfor han aldrig kan fjerne sin seng selv!

– Å, hvad fa'en, sagde Poul.

– Ja, ja. Nu skal en af os to dog gøre det. Og det ser dog så uhyggeligt ud.

Poul stod med foden oppe på divanen og bandt snørebånd.

– Hvis jeg bare kommer til at ligge i min egen seng i nat, så er det al den hygge, jeg forlanger, svarede han.

Så ringede det på døren. De lyttede, og Michelsen flyttede koppen over i venstre hånd og gik hen og tog en af pistolerne fra sofaen. Så gav klokken et lille klemt til, og han stillede koppen fra sig på det grønne plydsbetræk og gik ud og lukkede op og kom ind igen med en uniformeret betjent, og betjenten så rødmosset og morgenduelig ud og gik med lange bevægelser hen og gav Poul hånden, og man kunne mærke den friske luft, der hang ved hans tøj.

Det var besked fra hans chef, sagde han. Han ville tale med Poul. Poul skulle ringe først.

– Hvad er nu det? sagde Poul irriteret. Hvorfor? Nu er det jo i orden. Det er jo allerede ved at begynde. Han kiggede opgivende på Michelsen, men Michelsen stod og drak kaffe med hævede øjenbryn og holdt sig udenfor.

– Det er til sikring af risikoen ved sin andel, sagde betjenten. – Han vil gerne have flere oplysninger.

– Jeg ringer, sagde Poul.

Og betjenten tog tommelfingrene op af bæltet og kastede et blik rundt i værelset og begyndte at gå.

– Ellers ser her jo pænt og anstændigt ud, sagde han. Her kan jeg jo ikke have mere at gøre.

Da de var blevet alene, gik de lidt rundt uden at sige noget til hinanden, og Poul bandt med hastige bevægelser slipset og tog jakken på. Så sagde han:

– Hvad i alverden kan han bilde sig ind. Nu, hvor det hele er sat i gang.

– Der dukker stadig nye faktorer op, sagde Michelsen, og det havde han jo advaret mod for længe siden. Så kom han et stykke sukker i munden og hældte kaffe ind til det, og han kiggede på Pouls ryg og tilføjede ligesom trøstende og

meget besindigt. – Ja, ja, det behøver jo ikke at betyde noget. Og ellers ligger det jo ret klart det hele.

Det ringede på døren med samme signal som før, og han gik ud og lukkede op for en dreng med bybudskasket, og derefter halede han en stor kuffert ud fra en krog og åbnede den, og han lagde de to maskinpistoler fra sofaen og æskerne med ammunition ned til de maskinpistoler og æsker, der var i kufferten i forvejen, og drengen hjalp ham med at lukke den og var ved at gå omkuld, da han tog det første tag for at løfte den.

– Nå, tak! grinede han forbløffet. Det må da være en tur til dobbelttakst! Og så slæbte han af med kufferten.

Og i en stor, lys spisestue med tungt sølv på bordet og tungt sølv på den uflytteligt tunge buffet mellem de høje vinduer sad en syttenårs dreng og drak morgenkaffe med sine forældre, og moderen havde et stadig bekymret udtryk i ansigtet, og faderens ansigt så man slet ikke, fordi det var skjult bag en avis, som var slået op på handelssiden.

– Jamen, jeg er nødt til at gå derhen, sagde sønnen. Vi skal regne opgaver lige efter skolen.

– Men sidste gang var du der jo slet ikke. Du er blevet så underlig i den sidste tid, sagde hun.

– Pigesjov selvfølgelig! blev der sagt bag avisen.

– Nej, sagde sønnen.

– Du har at passe din skole – en dreng som dig! sagde stemmen bag avisen.

Og moderen kiggede ængsteligt og indtrængende på sønnen.

– Det er da ikke noget med unge piger?

– Nej, mor.

– Det håber jeg heller ikke, svarede hun, og så vendte hun sig mod mandens avis. – Og det tror jeg heller ikke om Georg!

– Selvfølgelig ikke. Men jeg kan da ikke hænge her altid! Nu var han ved at tabe tålmodigheden. Der måtte lige præcis være en kant!

- Men Georg dog! udbrød moderen forfærdet.
- Hvad er det, du laver! Stemmen bag avisen var irriteret. Kunne man nu ikke få madro.

– Det skal du slet ikke blande dig i, far. Det forstår du vist ikke et kuk af alligevel!

Så dukkede ansigtet frem over bladet. Kolossalt.

Nu går du ingen steder! Nu er du hjemme til tiden! Ellers kan vi dog Gudskelov sende dig på en opdragelsesanstalt endnu!

Sønnen rejste sig brat og smækkede døren efter sig. Han gik ud i entreen og tog hat og cottoncoat på, og så gik han ind i sit værelse, hvor der stod ski i kroen og var rejseplakater på væggene. Han havde tårer i øjnene af raseri. En ung husassistent, der var ved at gøre i stand, standsede arbejdet.

– Hvad er der i vejen?

– Man skulle kraftstjemig kunne sende sine forældre på en opdragelsesanstalt, sagde han indædt – eller til Sverige.

De gik ind på hendes værelse, hvor Clark Gable hang på væggen. Hun fjernede en langbenet maskot i silketøj fra sovesofaen, som de åbnede i fællesskab. Han halede en kuffert ud, tog en pistol op af den, som han stak i lommen. Så rejste han sig op med kufferten i hånden, kyssede hende på munden og var klar til at gå. Han lo til hende.

– Er der nu vel nogen, der kan se noget på mig? ...

I en port fik et bud fra en slagterforretning udleveret en lang, tung pakke i gråt indpakningspapir, som han lagde ned mellem de andre pakker på den trehjulede cykels lad.

– Hvornår kan du være der med den?

– Jeg må rundt og aflevere varerne først.

– Så pas på, at du ikke ta'r fejl, så nogen giver sig til at stege den der.

Slagterbudet svingede benet over sadlen.

– Nå, ja, hva' fa'en. Vores kød er sgu heller ikke altid lige ufarligt. Han trådte pedalerne og svingede ud gennem porten ...

I en lille, mørk lejlighed stod en yngre arbejder. Han havde den korte frakke over armen og cykelpumpen i hånden.

– Nå, farvel du, sagde han. – Og hils drengen, når han vågner.

Hun tog i hans ærme og holdt på ham.

– Kristian, sagde hun.

– Hvad er der? ... Det er da bare dejligt at ha' et arbejde, ikke?

– Det bliver dejligt, når du igen får andet arbejde.

– Det har dette her jo netop noget med at gøre, ikke?

Han smilte til hende og blinkede og gik ned ad trappen.

Og i en anden lejlighed sad en ældre mand ved sit skrivebord, og der var hestehårsbetrukne møbler, pibebræt på væggen og Thorvaldsens Kristus på et skab, og døren gik op, og en ung mand kom ind.

– Forstyrrer jeg, far?

– Nej, det er først til på søndag.

– Jeg vil bare sige farvel så længe.

Han rejste sig og lagde armen om sønnens skulder.

– Farvel, min dreng. Og Gud velsigne dig ... Er du bange?

– Ja, lidt, sagde sønnen og smilede. – Men det er jeg jo hver gang.

Da han var gået, blev præsten stående et øjeblik i tanker. Så satte han sig hen til skrivebordet igen, og øverst på det blanke ark, hvor hans prædiken skulle stå, skrev han et citat af Kristus fra et eller andet brev et eller andet vers:

Større kærlighed har ingen end denne, at han sætter livet ind for sine venner ...

I garageanlægget var ti-femten unge mennesker i skjorteærmer eller overalls i fuld aktivitet. Der blev sat jernstivere i lastbilernes fading, og presenning blev spændt over. Maskinkanonens munding, der ragede frem over førerhuset på den ene vogn, var skjult mellem to sække generatorbrænde. Midt på hallens gulv stod en stor, svær trækasse. Den nåede Michelsen til brystet. Han stod lænet ind over den og dirigerede

sprængladningernes anbringelse. En stor ladning på 200 kg og flere små ladninger, der hver var forbundet med den store med mange meter sammenrullet cordtextråd. Flere gange gik bagdøren til hallen op, og nye folk kom ind, og maskinpistoler blev taget ud af kufferter og pakker og efterset.

Og på vejen uden for fru Parnvigs villa gik der en mand og fejede, skønt der ikke var ret meget at feje sammen, og omkring hjørnet til en sidevej i nærheden holdt en lille, lav, lukket, grå vogn med to personer i, og skyggen på den enes filthat var bøjet nedad både fortil og bagtil.

Noget senere på dagen blev Jørgen af en af kontordamerne kaldt ud i forkontoret. Da han kom derud, stod Poul og ventede på ham.

– Jeg må låne den plan over fabrikken, som du havde i går, sagde han.

– Nu? spurgte Jørgen.

– Ja.

– Men der er nogen derinde. Og vi kan heller ikke gå ind til mig. Der er også nogen.

– Så må jeg blive her.

Jørgen tog sit lommeørklæde op og tørrede sig om munden.

– Bare jeg kan få fat på den, sagde han.

– Det er meget vigtigt. Jeg skal nok lade være med at beholde den på mig. Jeg kan lægge den i en kiosk.

Jørgen gik tilbage gennem forkontoret og bankede på en af de andre døre og gik ind. En af de yngre arkitekter sad ved et tegnebord og arbejdede. Jørgen følte, at der var ved at gå panik i ham, og vidste, at det var for latterligt. Den anden behøvede ikke at tænke noget som helst ved det. Han åbnede et skab og tog planen ud. Der kunne være hundrede grunde til, at han skulle hente noget i det skab. Han foldede papiret et par gange sammen og stak det i inderlommen.

Så tænkte han, at hvis „Metrodan“ i morgen var sprængt i luften, ville man måske alligevel finde det mærkeligt med det besøg, han havde gjort sig i det skab. Han fulgte Poul ud til yderdøren, og der stak han hastigt hånden i lommen, den samme lomme, han havde gemt Alices billede i, og tog planen frem og rakte den til Poul, der lod den forsvinde ned i sidelommen.

Poul sad på en bænk på en af politigårdens gange. Også her havde han været nødt til at vente, fordi den overordnede politimand var blevet kaldt til konference hos en endnu mere overordnet. Han tændte en cigaret og stillede sig hen ved et åbent vindue og pustede ud i den fri luft, for at man ikke skulle kunne få færten af den engelske tobak. Han havde ventet tyve minutter nu, hvis det kom til at vare meget længere, måtte han afbryde politimanden i det møde. Hvad var i det hele taget den andens mening, tænkte Poul irriteret. Medmindre der var gode grunde, skulle aktionen ikke blive udsat. På så sent et tidspunkt havde han ikke lov til at lægge hindringer i vejen. Han skulle sige det til ham. Vredt stod han og tænkte på de ting, han ville sige.

Så blev han kaldt ind.

Embedsmanden stod ved sit skrivebord. Han var i blåt tøj, middelhøj og kraftig. Da Poul kom ind, lagde han nogle ark papir ned i skrivebordet og skubbede skuffen i med en blød bevægelse. Bordpladen var som blæst, ikke engang et askebæger stod fremme. Han rakte Poul hånden, uden at der kom et smil om de tæt sammenpressede læber.

– Har De fået betænkeligheder? sagde Poul, da han satte sig.

Politimanden trak forsigtigt skrivebordsstolen ind under sig.

– Jeg mener, jeg må have lov til at blive grundigt orienteret, sagde han, og hans stemme var rolig og meget upersonlig. – Det er jo ikke alene mig, det drejer sig om. Det kan være hele politiet ... det skulle jo gerne gå.

– Men det hele er jo i orden, sagde Poul ivrigt og tog planen op af lommen. – Det kan ikke slå fejl! Jeg skal blot ind på fabrikken først. Derfor må jeg komme med autoritet, og det gør jeg, hvis jeg kommer som kriminalassistent, sendt af Dem ...

Politimanden nikkede, og der var en antydning af venlig ironi i hans stemme.

– Det gør De unægtelig.

– Og hvis de ikke foretager kontrolopringning derude, sagde Poul lokkende, så bliver De jo slet ikke indblandet.

– Men det gør de, sagde den anden tørt. – Vær vis på det. Så rakte han hånden ud efter planen, som Poul stod med, begyndte at brede den ud på bordpladen, og hans stemme fik mere varme. – Nå, lad os så se. Han tog en blyant op af lommen, så kiggede han på Poul, der havde rejst sig, og indskød indledningsvis:

– De har allerede legitimationen lydende på en af mine kriminalassistenter?

– Ja, sagde Poul.

– Og De vil altså have, at jeg skal bekræfte Deres ærinde, hvis der bliver ringet og forespurgt?

– Ja tak, sagde Poul med en høflig hovedbøjning. Han gjorde sig med glæde til den yngre overfor den ældre nu, bøjede sig ind under formalismen, han havde på fornemmelsen, at det hele ville komme til at glide.

– I virkeligheden vil De vel i påkommende tilfælde ligefrem påberåbe Dem mig, og jeg må altså være her på kontoret.

– Det ville jo være udmærket, hvis jeg måtte få lov til at gøre det, sagde Poul. – Men mon det kommer til at gå så galt?

– Hvis jeg nu går med til det, fortsatte den anden, så sender jeg den kriminalassistent i et ærinde til „Metrodan“ kl. 16, og han vil passere hjørnet af Kristiansvej og Pilevænget langsomt på cykel et kvarter efter. Så må De sørge for, at han bliver holdt op! Det skal være bestemt, og man skal

lægge mærke til det, og Deres folk må være der til tiden! Han kan jo ikke så godt stå og vente på dem ...

Et kvarter senere gik Poul ind i en telefonkiosk og ringede garageanlægget op.

Det var Ole, der tog telefonen.

– Javel, sagde han.

Ude i hallen var syv-otte mand i færd med at skubbe den tunge kasse, der nu var blevet lukket, ad en slidske op i den ene af lastvognene. Michelsen dirigerede dem. Fremme i vognen stod én med overkroppen ude under presenningen og modtog maskinpistoler, som blev rakt op til ham. Andre ryddede af vejen, og én fejede garagens gulv.

Ole lagde telefonen og råbte ud i hallen:

– Så gør vi os klar! Og han vendte sig glad mod bybudet og grossererens søn, der sad på ladet af en trehjulet cykel med en madpakke og en flaske mælk.

– Se så at få gumlet færdig, kammerater! Så er der afgang! Og de rejste sig med mad i munden, krøllede papiret sammen, satte flasken af vejen og gik hen mod vognene, hvis selvstartere allerede knurrede ...

7

I kiosken bankede damen på ruden for at huske Poul på betalingen. – Et øjeblik, sagde han, og han fik en konvolut af hende, skrev Jørgens navn og adresse på den, tog derefter ned i lommen efter planen over fabrikken og opdagede, at han samtidig havde fået et billede af Alice i hånden. Han standsede et øjeblik, så lagde han mekanisk planen i konvolutten, slikkede på den, lukkede den og rakte den ind til damen.

Lidt efter bankede hun atter på ruden for at få sine penge.

– Et øjeblik, sagde han åndsfraværende og stod med billedet i hånden. Han så på sit ur. Så tog han telefonen og

forlangte Alices nummer, og centraldamen gentog det, og langt borte hørte han opringningen, og han stod med halvåben mund og øjne, der var så åndsfraværende, som så de også ting, der var meget langt borte, og han mærkede sekunderne, der gik, som var det hans egne pulsslag, og pludselig strammedes hans træk atter, og hans blik blev bestemt og nærværende.

– Er det Alice ? ... Ja, det er mig. Kan du møde mig nu. Det er vigtigt. Svendborggade nr. 18 ... Ja.

Han lagde telefonen på, betalte damen, der kiggede på ham, fordi hun kunne se, at der var hændt ham et eller andet, og gik ud af kiosken for at finde en vogn

Han lod vognen standse på hjørnet og gik det sidste stykke. Da han havde lukket sig ind i lejligheden, så han, at felt-sengene var smækket sammen, de stod op ad væggen som to tavse misbilligelser fra Michelsen. Iøvrigt var rummet så uordentligt som altid. Han så på sit armbåndsur, og klokken var over halv fire. Han stillede sig hen ved vinduet og stirrede ud. Han tænkte på Jørgen, der var hos Alice den aften, han så dem først, han huskede pludselig det glimt af forvirring, der var i Jørgens ansigt, da Alice kom op i atelieret, og Alices bekymring for, at der kunne ske ham noget. Han syntes, at træk på træk fjede sig sammen.

Da han havde lukket op for Alice, gik han foran hende ind i stuen. Så vendte han sig brat om mod hende, så hende i øjnene og sagde kort:

– Der er noget, jeg må spørge dig om ... Jeg har meget travlt ... Han åbnede munden til fortsættelsen, men den kom ikke, og langsomt vendte han ansigtet bort, stirrede med halvåben mund over mod vinduet, var meget langt borte, en gang lukkede han munden, som ville han nu tage sig sammen til at sige noget, men opgav det igen. Så så han hende i øjnene, og hans træk var forandrede, der var bare træthed i dem. Han tog billedet op af lommen og smed det på bordet foran Alice.

– Du kan levere det tilbage, det er hans.

– Jeg har længtes sådan efter dig, sagde Alice. Jeg tror, det var det, det kom af.

Med hænderne i lommerne var han begyndt at gå rundt på gulvet. Feltsengene, der var skubbet ind imod væggen med det sammenbyltede sengetøj lagt ovenpå, papiret og bøgerne, de uafvaskede kopper, den støvede skrivemaskine, de fyldte askebægre og de lasede gardiner virkede endnu uhyggeligere nu i eftermiddagslyset, blev til uhyggestemning, der fyldte ham med bitterhed og væmmelse.

– Man er altså ikke andet end en idiot, sagde han pludseligt. Hvad er det, man laver?

Alice gik hen til ham, hun havde tårer i øjnene: – Poul, sagde hun, det må du ikke sige; men han vendte sig fra hende.

– Hvad er det? sagde han. Hvad skal det til, det hele? Man tror, at man gør noget, noget, som man kan være bekendt. Noget med frihed og ren luft, tror man. Noget stort! Han lo hånligt. – Noget med alle mennesker! ... Og hvad er det så, mennesker vil? Lidt sjov, lidt hygge og en seng at hore i! Og det har man rendt og spillet idiot for! Lad dem hygge sig i det pløre, de har fundet behag i. Lad dem blive trådt ned af de andre, som de har fortjent det. De andre er så-mænd ikke værre! Han stod stille et øjeblik, kiggede på sit ur og sagde så: – Jeg standser det. Jeg ringer. Jeg kan ikke ... I fire år har jeg tænkt på dig – du var en del af det hele.

– Sådan var det også for mig, sagde Alice. – Og så da du kom hjem, blev det anderledes.

Poul så hånligt på hende. – Så opdagede du, at det var Jørgen, du elskede. Og bittert fortsatte han: – Han var det menneske, jeg stolede mest på – som på mig selv ... Jeg var glad for, at du havde ham.

Han havde stillet sig hen ved vinduet med ryggen til hende. Han løftede hånden og bøjede hovedet for at se på sit ur og fik øje på to mænd, der langsomt gik henover fortovet på den modsatte side af gaden.

Et øjeblik stirrede han lammet på dem, og den ene af

dem drejede hovedet op mod huset, og skyggen på hans filthat var bøjet ned både fortil og bagtil. Så vendte Poul sig brat bort fra vinduet:

– For satan, nu har de mig! Han løb hen til telefonen og ringede garagen op, men fik intet svar. Han bandede igen. Så rev han sin pistol frem, og hårdt og beslutsomt sagde han til Alice: – Hjørnet af Nygårdsboulevard og Toksværdvej! Husk det! ... Jeg løber ned ad bagtrappen, i samme øjeblik der bliver skudt, forsøger du hovedtrappen! Se at få fat i Jørgen. Han kender det. Der er to lastbiler, der skal advares. Og han så det hvide og fortrukne ansigt og tog hende ved skuldrene for at ruske hende nærværende: – Hjørnet af Nygårdsboulevard og Toksværdvej! Hurtigt!

Og Alice nikkede, fordi hun ikke kunne tale, og midt i rædslen voksede en ny angst, angsten for ikke at være i stand til at huske det, han havde pålagt hende. I panik gentog hun navnene for sig selv, Nygårdsboulevard og Toksværdvej, og hun gentog det, da hun så ham med pistolen løbe ud gennem køkkenet på vej mod bagdøren, og da han pludselig gjorde omkring kom tilbage og hastigt knugede hende ind til sig, gentog hun dem. Om forladelse! sagde han og kyssede hende, og med armene om hans hals råbte hun dem i sin hukommelse, indprentede sig dem som i panik for, at de skulle blive skyllet væk netop i det øjeblik.

Poul kiggede op ad køkkentrappen og ned ad den, men der var intet at se, og der var helt stille og lugtede af affald. Han løb ned til den næste afsats og spejdede ud gennem det snavsede trappevindue. I gården var der cykelskure og et aflukke med skraldespande og ingen mennesker. Heller ikke fra vinduet længere nede kunne han se nogen. Hvis han kunne nå over til skraldespandene, kunne han springe op på dem og over plankeværket ind i den næste gård, tænkte han. Da han var kommet helt ned, lyttede han efter lyde fra kældergangen, men hørte ikke andet end hjertet, der dunkede i livet på ham. Så åbnede han forsigtigt døren på klem og tog mål af afstanden til skraldespandene og plan-

keværkets højde. Han åbnede den endnu mere og skulle til at løbe, da han opdagede en skulder og en albue, som dukkede frem fra indelukket. Han sprang tilbage på køkken-trappen, trykkede sig i dækning mod muren, og i det samme hørte han salven fra en maskinpistol, og døren gennemhulledes, så mange lysstriber trængte ind, og han kunne lugte kalken, der støvede fra væggen. Han kiggede ud gennem et af hullerne og kunne se, at manden derovre også holdt øje med husets vinduer, og han listede atter døren et par centimeter op, og gennem sprækken fyrede han to skud, og manden trak sig i dækning. Poul åbnede døren og løb ud. Han løb langs huset og kiggede sig om imens, og han nåede porten, og så lød der en ny salve, voldsommere og hulere i klangen end før, og Poul styrtede om, og en mand, der havde stået skjult i porthvælvingen, gik rolig hen til ham med maskinpistolen i hånden.

Hovedtrappen munded ud i porten, og da Alice kom ned, så hun Poul ligge udstrakt, og en mand med en maskinpistol i hånden rørte ham med foden, som man rører ved en sæk eller et dødt dyr eller noget andet livløst, inden man flytter det. Hun så også et glimt af en mand, der kom slentrende inde fra gården, og han havde også maskinpistol i hånden, og ude på gaden i retning mod porten kom to mænd med hænderne i frakkelommerne, og på deres rolige gang og deres upåvirkede ansigter kunne hun se, at de også hørte med i hendes rædsel.

Ellers stod folk forfærdet stille udenfor eller skyndte sig af sted. En taxa bremsede op midt på kørebanen, og chaufføren lænede sig ud og snakkede med to unge mennesker, og alle tre kiggede de mere hen på porten end på hinanden, medens de snakkede, og deres ansigter var bitre og truende. Alice løb hen til vognen, og de kunne se på hende, at hun kom fra det, der var sket.

– Hjørnet af Nygårdsboulevard og Toksværdvej, sagde hun, og chaufføren satte vognen i gang så hurtigt, han kunne, med sin generator, og ved det første hjørne kørte han

over for rødt lys, men pludselig tog han uden grund farten af vognen og vendte sig om mod hende med en tvivl eller en mistanke.

– Hør, hvem er De? Hvad havde De med det at gøre? Det kunne jo nemlig også være, at hun var noget helt andet, var han kommet i tanker om.

– Det var min mand, sagde Alice, og hun bad ham holde ved en telefon, og han så på hendes ansigt og bandede magtesløst sin generator.

De holdt ved en kiosk på Rådhuspladsen, og folk gik forbi og anede ingenting, og et tremandsorkester i gymnastiksko og pullover spillede, og der var opløb omkring en mand, der stod på toppen af en bunker og trak stålringe ned over kroppen. I den tid var det somme tider, som om hele byen blot gik i tvungen lediggang og i sit ældste tøj og ventede.

Hun ringede til Jørgen og aftalte mødested med ham, og de kørte videre, og for sig selv gentog hun stadig de to vejnavne, skønt hun nu følte, at hun ville huske dem længere end noget andet.

Jørgen stod ved mødestedet og så uforstående og bekymret ud.

– De har skudt Poul, sagde hun, da bilen atter var kommet i gang. Vi skal advare nogen ... hjørnet af Nygårdsboulevard og Toksværdvej ...

Og som kunne hun endelig slappe af efter at have givet en anspændende byrde fra sig, begyndte hun pludselig at græde voldsomt, og Jørgen følte, at han ikke behøvede at spørge, om vennen var død. Så tørrede hun sig i ansigtet med lommetørklædet.

– Kan han ikke køre hurtigere? spurgte hun.

– Han kan ikke, jeg har spurgt ham. Når vi kommer uden for byen, går det bedre.

Han havde taget hendes hånd, og lidt efter begyndte hun selv at fortælle.

Det var i et hus, hvor han bad mig møde sig, fordi han var blevet klar over det med os. Ellers var det ikke sket ...

Og hun fortalte, hvad der var hændt, og Jørgen supplerede for sig selv beretningen på de punkter, hvor han selv vidste noget.

Da hun havde fortalt om den rolle, billedet spillede, sagde hun:

– Han har også kunnet mærke det på mig ... Jeg har længtes efter ham, men så blev det så helt anderledes ... Jeg syntes også, *han* var blevet anderledes.

Så tænkte hun for sig selv, at bare lige én gang, den gang han knugede hende ind til sig, før han løb ned ad trappen, havde det været som det, hun længtes efter.

– Var det derfor, du kom til mig i går? spurgte han.

– Ja, sagde hun.

Hun var kommet til ham, fordi det var ham, hun trængte til. Han tænkte på, hvor meget det tidligere ville have betydet for ham at få det at vide, og nu var det småt og betydningsløst i forhold til det, der skete omkring dem, alt med dem selv var blevet småt og betydningsløst. Han tænkte på Poul og på vognene, der holdt et sted og skulle advares, inden nogle andre vogne passerede, og når han holdt hende i hånden, var det kun for at berolige hende, fordi han mærkede, at hun var angst for at komme for sent, ligesom han selv.

De var kommet uden for byen, og landet begyndte at blive åbent, og de kørte af sted på den brede boulevard, hvor blæsten tog i trækrønerne på begge sider.

– Så skulle vi være der om lidt, sagde chaufføren og drejede hovedet tilbage imod dem, og lidt efter så de et vejskilt ved et vejkryds, og en ung mand stod og lænede sig op ad vejskiltet og røg en cigaret og kiggede bort over boulevarden, og lidt længere nede ad sidevejen holdt to lastbiler dækket med presenninger, og et par mand kiggede ind under motorhjelmene på den forreste.

Chaufføren standsede ud for lastvognene, så bremserne skreg, og øjeblikkelig sprang et par mand ud fra bagenden af hver af dem. En af dem var Ole.

Alice blev siddende i vognen og så Jørgen gå over til dem, og flere sprang ud, da han kom, og de stillede sig i kreds om ham, og hun så, at de så fortabte ud, og en gang kiggede de over mod hende, og så gik hun selv over til dem og stillede sig ved siden af Jørgen.

Og det her var den store chance ... var der én af dem, der sagde. Og så stod de igen under de nøgne, blæsende træ-kroner, tavse som om et afrikkende vejr også var gået hen over dem selv. Den af dem, som hun havde mødt oppe hos Jørgen, og som havde sagt han hed Ole, havde kigget på hende, men for åndsfraværende til at hilse, det var, som om han slet ikke så hende. Så sagde han højt hen for sig:

– Lige som det skulle til at lykkes. Og det var hans idé ... hans arbejde ... De svin!

Så tog Jørgen hendes hånd og sagde til Ole:

– Som De ved ... undskyld *du* ved – og han smilte genert – kan jeg nok få adgang til fabrikken ... efter al sandsynlighed ... Jeg ved det ikke ... Hvis I turde, kunne jeg jo prøve det ... Jeg skal i hvert fald gøre mit bedste.

– Han vil jo ikke engang få skyderen udleveret derinde, var der en, der sagde affærdigende.

– Jeg vil næppe blive visiteret, sagde Jørgen til ham, der havde talt. Direktøren ved, hvem jeg er. Jeg kan forsøge at have en på mig ...

De så vurderende og temmelig skeptiske på ham. Ole havde også set vurderende på ham, og hans udtryk var bittert og sammenbidt. Så sagde han:

– Kan du huske det hele? Besked om, at der er to ekstra vogne. Ordre om at skulle modtage ...

– Jeg husker det hele, afbrød Jørgen ham.

Så vendte Ole sig mod de andre, og hans stemme var blevet fanatisk:

– De har langet os nogen ud! I forgårs Ewald – i dag Henrik! Skal vi gi' dem én i synet til gengæld? Én, så de kan mærke det! Skal vi lade dem se, at der stadig er nok af os! At der vil blive ved med at være nok!

De så på hinanden og nikkede.

– Har du en skyder? spurgte en af dem.

– Nej, sagde Jørgen.

– Så tag denne her, sagde den anden. Han tog en stor militærpistol frem fra remmen på brystet. – Den skal være stor! Manden er ekspert i mordvåben. Han skal se, at den kan slå ihjel! Hold den op i masken på ham! Sådan her!

Jørgen tog hatten af, tørrede sig over panden og rakte hatten til Alice. Så tog han pistolen. – Jeg skal altså bare trykke? spurgte han.

Den anden gjorde ladegreb for ham og slog sikringen fra. – Sådan her. Lad den være sådan. Nu skal du bare trykke. Og holde fast på den!

– Du får ham her med, sagde Ole og pegede på en sytten-års dreng. – Han ser, om du kommer ind. Og hvis det bli'r nødvendigt, så skyd! Skyd, så det kan høres helt ud på vejen! Og skyd, så det slår ihjel – så de kan vide det til en anden gang! Signalet fra vognen er et langt og et kort. Så skal du komme ned igen.

Så gik de over til taxachaufføren, der stadig sad ved sit rat.

– Vi kender dig jo ikke, sagde Ole. – Men hvis du laver numre, så har vi jo også noteret os *dit* nummer.

Chaufføren nikkede til ham. – Du kan være ganske rolig.

De andre var kravlet op i lastvognene igen, og Jørgen og Alice stod alene tilbage på vejen. Hun tog hans hånd og sagde roligt:

– Jeg elsker dig, Jørgen. Jeg vil, du skal vide det inden ...

Han smilte som ad noget pudsigt og sagde: – Det er dette øjeblik, jeg har ventet på siden den dag, jeg første gang så dig. Det har jeg drømt om ... så tilføjede han alvorligt: – Du ved, hvordan jeg altid har haft det med dig - og bliver ved med at have det.

– Kom så, kammerat! råbte Ole. Han stod og holdt vogn-døren, og Jørgen trykkede hendes hånd og gik sammen med ledsageren ind i taxa'en, og den kørte bort.